

Andere boeken van Frederick Deloddere bij Clavis

Etters en letters

De bende van Nemesis

Hoe je in één klap 101 miljoen volgers verliest

De Mekels aan de macht. De kraak van één biljoen

Voor mama en papa.

– Frederick

Bij Clavis Uitgeverij staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal
uitzien als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Frederick Deloddere

De Mekels aan de macht. Superknap en wereldberoemd

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagillustratie: Maarten Arys

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: beroemdheid, showbusiness, avontuur

NUR 283

ISBN 978 90 448 5689 7

D/2025/4124/075

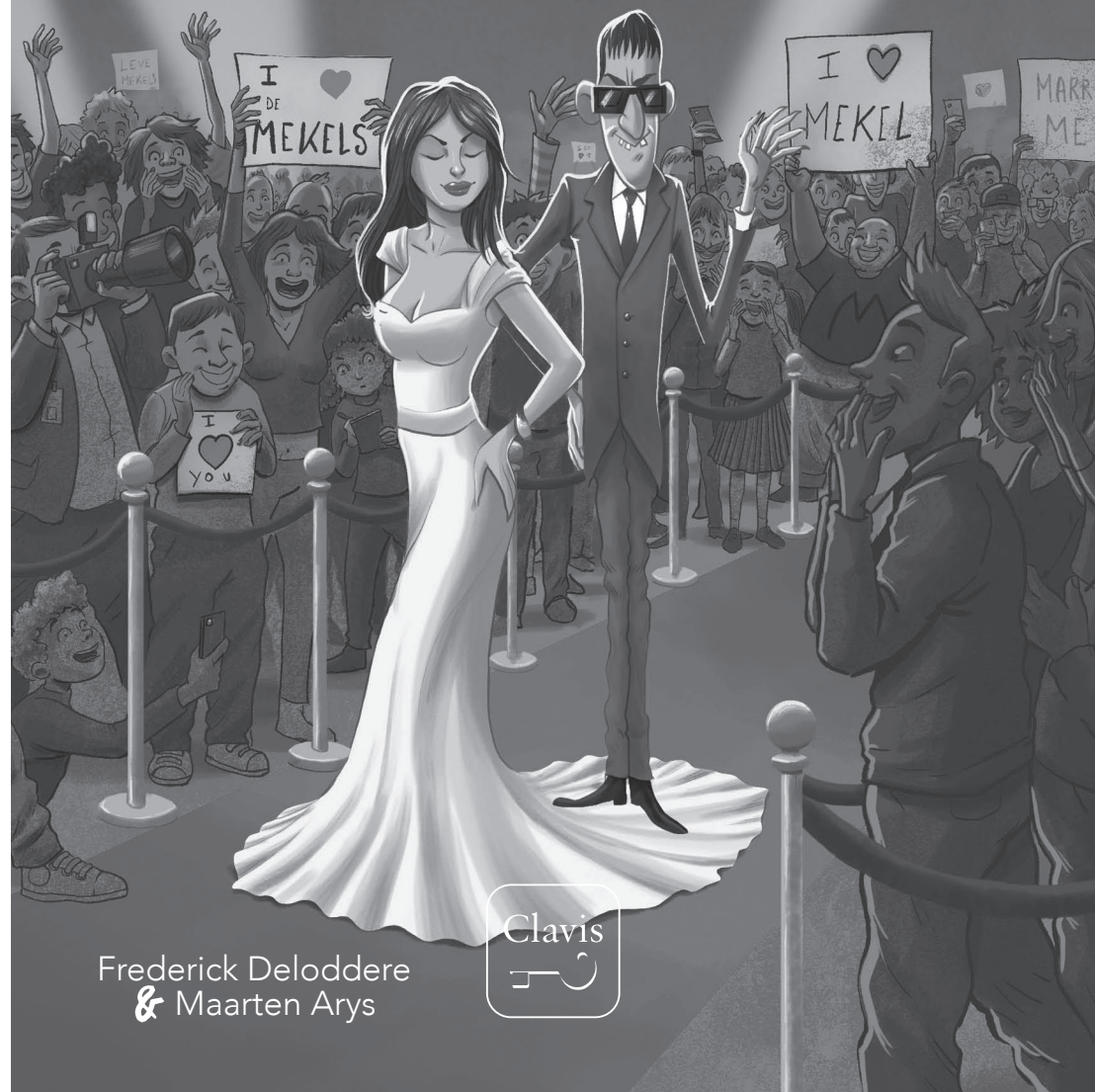
Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

SUPERKNAP EN WERELDBEROEMD

DE MEKELS AAN DE MACHT

Frederick Deloddere
& Maarten Arys

DE ALLERGROOTSTE SUPERSTER TER WERELD

De allergrootste superster ter wereld kwam zo dadelijk aan bij het Grand Hotel New York.

Aan de ingang zoemde het van de opwinding. Enkele nerveuze fotografen omklemden met bibberende vingers hun toestel en haar grootste fans stonden op de toppen van hun tenen. Iedereen wilde als eerste een glimp van die grote ster opvangen. Af en toe weerklonk een gillette van iemand die de spanning niet langer kon binnenhouden, als een ballon op springen waar een piepend luchtstootje uit ontsnapt.

Het gerucht dat zij – ja, zij! – hier zou aankomen, was als een lopend vuurtje door de stad gegaan. Haar allergrootste fans zeiden ‘Nou, daaag!’ tegen hun baas en verlieten hun werk, haalden hun kinderen van school en gooiden hun tenten open op de stoep, waar ze ruziemaakten over de beste plekje. Niemand wou dé kans van zijn leven missen om haar – ja, haar! – in het echt te zien.

En toen werd de menigte plots stil. In de verte, op het einde van de straat, verscheen de neus van een blinkende limousine. De wagen glinsterde en fonkelde in de zon, want hij was gemaakt van puur goud. Daardoor was de wagen zo zwaar dat de vier banden platgedrukt werden als vijgen en het koetswerk op niet veel meer dan enkele millimeters boven de grond hing.

De hele stad New York, een van de grootste en fabelachtigste steden ter wereld, leek tot stilstand te komen. Het leek wel alsof alle taxi's ophielden met rijden, alsof de vliegtuigen plotsklaps stilhingen in de lucht, alsof mensen hun pas inhielden en, ja, misschien zelfs alsof de aarde een klein beetje stopte met draaien. Zou dat kunnen? Het voelde beslist zo voor alle mensen die barstend van de spanning toekeken hoe die gouden limousine haar bocht maakte.

Iemand riep: 'Dat is ze!'

En toen begon het gejoel. Een ware storm, waarin mensen gilden, krijsten, piepten en schuimbekten. Vrouwen en mannen trokken hun haren uit, ogen rolden in kassen, tongen zwieberden uit monden, wangen, ogen en oren liepen rood aan, aders klopten op voorhoofden, mensen sprongen als sprinkhanen en staken hun nekken uit als stokstaartjes ... De massa veranderde in een losgeslagen menselijke zoo.

Nadat de gouden limousine met haar snuit om de hoek verschenen was, bleef ze doorrijden en werd ze langer en langer en langer. Het was niet alleen de enige gouden limousine ter wereld, maar ook de langste wagen die ooit gemaakt was. En met zo'n lang gevaarte draai je niet zomaar eventjes een straat in.

De neus van de gouden gigant schoof over de buitenste hoek van de straat richting een kleine bloemenkiosk. De limo hield geen halt en reed op z'n dooie gemakje het kraam omver. Knarsend verdween het samen met honderden bloemen onder de banden. De verkoper stond erbij en keek ernaar met ogen zo groot als zonnebloemen.

'Dat meen je niet!' zei de arme man. 'Is zij het?'

'Ja, echt! Zij is het!' gilte de massa terug.

De bloemenverkoper hield zijn handen tegen zijn hoofd. 'Wordt mijn prachtige kraam, mijn levenswerk, mijn alles, werkelijk omvergereden door háár? Bij alle bloembollen! Wat een eer! De goden zijn me goedgezind!'

De wagen schoof verder en liet een kraam in snippers en een dolblij bloemenverkoper achter.

'Kom snel terug!' gilte hij de limo na. 'Morgen heb ik verse dahlia's! Het zou een absolute eer zijn mocht je die verpletteren. Dit moet ik aan mijn kinderen vertellen!'

Aan de ingang van het Grand Hotel New York schoof de wagen als een luxueuze slang langs de meute fans. Pas toen de neus helemaal aan de andere kant van de straat uitkwam, verscheen er voor het hotel eindelijk een autoportier. Terwijl het geflits van de fotografen en het gekrijs van de fans een hoogtepunt bereikten, klikte een gespannen hotelwachter met witte handschoenen het portier open.

En daar kwam ze. In een wervelstorm van flitslichten en gegil verscheen ... de grootste ster ter wereld.

'ZE IS HET!' gilte een vrouw.

'IK ZIE HAAR ECHT! IK WAS MIJN OGEN NOOIT MEER!' schreeuwde een tienerjongen.

'DIT IS HET ALLERMOOIESTE MOMENT VAN MIJN LEVEN! EN IK HEB DRIE KINDEREN GEBAARD!'

Uit de buik van de gouden limo verscheen eerst een hak, met daarin – dat moet ik er nu wel eerlijk bij zeggen – een redelijk lompe voet. Vervolgens zagen ze een diepzwarte jurk met duizenden diamantjes, die het cameralicht reflecteerden als een opwindend fonkelende sterrenhemel.

En toen kwam ze overeind uit de wagen en betrad ze de per-

fect gestreken en gekamde rode looper. Haar volle donkere haardos golfde, haar slanke gezicht met volle rode lippen en hoge jukbeenderen werd op duizenden foto's tegelijk gezet. Dit was het gezicht van een superster.

De vrouw liep over de rode looper door het volk, dat openspleet als een sandwich. Achter haar begonnen tientallen kruiers met evenveel grote koffers te sleuren.

In de hal van het Grand Hotel stonden alle gasten aan de grond genageld toen de superster naar de receptie liep. De receptioniste kon niet ophouden met knippen terwijl ze ongemakkelijk haar brilletje recht duwde op haar neus.

'G-g-g-goeienavond,' bibberde het meisje. Ze had al veel sterren over de vloer gehad in dit hotel, maar dit ... Dit was toch wel de allergrootste.

De superster begroette haar niet terug, maar begon te spreken met een stem die ... nu ja, hoe zal ik het zeggen? Ze begon te spreken met een dikke, blubberende stem. Een stem die je niet echt verwachtte bij de klassevolle, ranke verschijning van de vrouw. Het was een stem die klonk als een modderpoel, waarin vette bellen slobberig openspatten.

'Ik heb hier een suite. De grootste.'

'En wat is uw naam?' vroeg de receptioniste, ook al wist ze die natuurlijk al lang.

'Mekel,' zei de superster. 'Mevrouw Mekel.'

2

SPOOKHUIS

De postbode van het petieterige dorpje Klein-Mespeleer was die ochtend niet in zijn gewone doen. Hij deed deze job al dertig jaar en stond elke ochtend fluitend op om met een blij gezicht zijn brieven te bedelen. En elke dag was hij een beetje treurig als zijn postzak leeg was en het werk er weer op zat. Zo graag was hij postbode. Maar vandaag wenste de man dat hij een andere job had uitgekozen.

Hij moest reclameblaadjes uitdelen in het hele dorp. Daar zat het probleem niet. Nee, het probleem was dat hij ook moest stoppen aan huisnummer vier. Dat was het akeligste huis van het dorp.

De postbode had zich al jaren geen zorgen moeten maken over dat adres. Met veel plezier had hij elke dag toegekeken hoe dat smerige huisje verviel, hoe planten het overwoekerden en hoe het lekkende dak traag begon door te buigen. Hij kon er alleen maar blij om zijn, want het betekende dat de ellendige bewoners van nummer vier er niet waren. Die zaten namelijk in de gevangenis. Ze hadden enkele jaren geleden de bank van Klein-Mespeleer beroofd, maar waren gelukkig net op tijd geklist. Door een tienjarige nog wel!*

Maar sinds kort was er iets veranderd. Een onheilspellende donkere wolk was boven Klein-Mespeleer komen hangen en